

DALLAS

I LA FI DE L'ERA DEL PETROLI

?

El segle XX va ser, sens dubte, el segle del petroli. L'any 1901, el seu ús es limitava a les làmpades. Vuit anys després, l'Anglo-Persian Oil Company va fer enviar soldats britànics a Pèrsia per tal de protegir les perforacions petrolieres; així va començar una nova era que acabaria en els nostres dies amb les invasions de l'Afganistan, l'Iraq i Palestina, que han estat segurament els conflictes més sagnants i unilaterals de tots els temps.

L'any 1960 es va constituir l'Organització de Països Exportadors de Petroli en resposta a la decisió de les principals companyies de petroli, totes elles occidentals, de rebaixar el preu del cru sense consultar-ho amb els governs dels països on aquestes operaven.

Tretze anys més tard es va desencadenar una crisi mundial, quan l'OPEP va demostrar tenir el control de la situació duplicant el preu del barril i imposant un embargament de la font d'energia a aquells que ajudaven militarment Israel. Aviat el preu va passar dels dos dòlars, en què s'havia estancat durant dècades, a gairebé dotze. Els països desenvolupats van conèixer aleshores el dèficit i la inflació, i l'ascens dels republicans al poder als Estats Units i dels conservadors a Anglaterra els van decidir a assegurar-se aquest subministrament a mata-degolla.

Aquests anys a moltes llars de tot el món es veia la sèrie *Dallas*, on es narrava la vida d'enganys, traïcions i lluites de

poder protagonitzades per famílies de petrolers texans. Ara aquesta és la gent que, aliada amb els grans banquers, governa el món. Una situació bastant preocupant la nostra.

Avui la sèrie *Dallas* s'ha globalitzat i el bo i el dolent de la nova 'pel·lícula' televisada, Bush i Bin Laden, són amb prou feines les cares més visibles de dos dels grups que creuen ser els més poderosos del planeta, i que junts poden rememorar l'època en què llurs pares, a la llum del dia, feien negocis tan obscurs com el cru en el ranxo del primer d'ells. Després varen arribar les diferències entre ambdós grups d'influència i, amb elles, l'ocupació anglonord-americana de l'Afganistan per treure els integristes islàmics talibans que pocs anys abans ells mateixos havien finançat per tal que combatessin els comunistes russos. Una mica més d'un any després se signa a les Açores l'ocupació anglonord-americana de l'Iraq; i, finalment, aconseguen dur a la força el líder laic que ells mateixos havien finançat per tal que

combatés els integristes islàmics xiïtes de l'aiatol·là Jomeini.

Dallas: una telenovel·la de petroli, mentides i traïcions que s'ha tornat història mundial i portada de tots els diaris. El model *Dallas* no ha funcionat per a uns pocs ranxers i els seus finançadors. Encara més: ha estat un estrepitós fracàs que ha demostrat que cap projecte corporatiu, sota cap circumstància, pot substituir el projecte evolutiu de tota l'espècie humana.

Potser sigui l'hora de començar a mostrar als nostres fills sèries de TV en què els protagonistes visquin sempre en la veritat i gaudeixin a cada moment de compartir l'abundància d'aquest Planeta Blau amb tots els seus congèneres, sense exclusions. I en un món alimentat amb energies netes. D'aquesta manera d'aquí a un segle, potser, algú escriurà que aquest ha estat el segle del sol i el vent.

Federico Paz